

ἄφωνον ἀσπασμόν, ἀποβάλλοντες τὴν αἰδοῖν, λη-
σμονοῦντες τὰ πάντα, καταπνίγοντες πᾶσαν βαθύ-
πικρού σκέψιν ἐντὸς μέθης ἡδείας, ήν ἔδοκίμαδαν
πολλάκις μὲν μέχρι τοῦδε, ἀλλὰ τόσον ἔκουσθιος οὐ-
δέποτε. Καθάνοντο ἑαυτοὺς τῇ στιγμῇ ἑκείνῃ τρυ-
φερώτερους καὶ κάλλιον συνηνωμένους πρὸς ἀλλή-
λους ή δὲν οὐδέποτε ἄλλοτε ἐν τῷ βίῳ τῶν, ἀλλὰ
μπέντε λέγοντες πρὸς ἀλλήλους, ἔξεπλήσσοντο, μονο-
νουχὶ ἐφθισθεῖσαν τὸν ἀνακαλύπτοντες ἄγνωστόν τινα τέως
ὅρμὴν καὶ βίαν ἐν τῷ πάθει αὐτῶν.

Θ'.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ ιουλίου ἐξηνέχθη ἡ πρώτη ἐπὶ
τῆς δίκης τῆς «ἀδεβεστοπαραγωγοῦ ἑταιρίας τῶν συν-
ενδιαφερομένων» δικαστικὴ κρίσις, ἥτις καίτοι δὲν
ἀνεκύκλωσε κατὰ βάθος τὸ ζῆτημα, κατέφερεν δύως
σπουδαίαν πληγὴν, καθ' ὅτι, πρὸς πεῖσμα τοῦ
συνηγόρου τοῦ Ἀλβέρτου, τὸ δικαστήριον τοῦ Ση-
κουάνα, ἀντὶ τοῦ νὰ μεταβιβάσῃ τὴν δίκην εἰς τὸ
τῆς Ἀρδέσσης, συνεκράτει αὐτὴν ἐν ἑαυτῷ, ἐν τῷ
πρωτευούσῃ δὲ ὁ Ἀλβέρτος ἥττον ἢ ἐν τῷ ἐπαρχίᾳ
ἡδύνατο νὰ βασίζηται ἐπὶ τὴν ἐπιρροήν. ήν ἔξισκει
τὸ ὄνομά του καὶ τὸ γόντρον τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ.

Οἱ Ἀλβέρτος ἀνακοινών τὴν δυσάρεστον ταύτην
εἰδοῖν πρὸς τὴν σύζυγόν του, ἀπέκρυψεν ἀπ' αὐτῆς
τὰ θλιβερὰ προαισθήματα, ἀτινα ἀφύπνιζεν ἐν τῷ
καρδιᾷ αὐτοῦ ἡ ἐκβασίς τοῦ πρώτου τούτου ἀιχοδο-
λισμοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ πόδη ἀρχαίμενη ἀνακοπή τῶν
ἐργασιῶν τοῦ δικαστηρίου ἔμελε νὰ παραταθῇ ἐπὶ
τρίμηνον, σκέψις ἐγένετο περὶ ἀναχωρήσεως εἰς τὴν
ἔξοχήν. Ἄλλ' ἐκ τῶν διαιμειθεισῶν περὶ τούτου συν-
διαλέξεων ἀπεδείχθη ὅτι οὐδέποτε τῶν δύο συζύγων
ἐπόθει πόδη ὡς ἄλλοτε τὴν ἡδύπνοον αὔραν τῶν
εἰδυλλιακῶν λοφίσκων τοῦ Σενάκ.

Ορθῶς προφητεύων ὁ γέρων Καδαρού ἀνήγγειλε
πρὸς ὄκτωκαίδεκα ψυνῶν διὰ τοῦτο «τετέλεσται ἡ ἡσυχία
τῆς χώρας!», μόνον δὲν ἐλησμόνισε νὰ εἴπῃ διὰ τοῦτο
οὐδὲποτε πρῶτος ἐπελαμβάνετο τῆς ἐκπληρώσεως τῆς
μαντείας αὐτοῦ. Ἀπομείνας κύριος τοῦ πεδίου τῆς
μάχης μετά τὴν ἀπέλευθρην τῶν ἔχθρῶν του, πρέξατο
ἐπωθελούμενος ἀθόνως τὴν προσδιδάχουσαν παρὰ
τοῖς μεσημβρινοῖς λαοῖς ὑπερβολικὴν εὐπιστίαν τῶν
συγχωριτῶν αὐτοῦ, τοὺς ὅποιους ἀνευ δυσχερείας
κατέπειθεν διὰ τὴν χώραν κατεστράψῃ καὶ, ὡς οἰκοθεν
ἐννοεῖται, κατέστρεψεν αὐτὴν ἡ πρᾶξις τοῦ κόμπτος.

Μάτην οἱ φίλοι τοῦ Σενάκ προσεπάθουν νὰ κωλύ-
σωσι διὸ λογικῶν ἐνστάσεων τὸν θρίαμβον τοῦ πα-
ραλόγου τούτου μύθου· μάτην ὑπεμύμνησκον διὰ τοῦ
ὑπόθεσις ἥτο νεκρά καὶ τεθαψμένην ἀπὸ πέντε ἡ
ἔτῶν, ἡ δὲ σύλληψις αὐτῆς, αἰφνιδίως βλαστήσασα
ἐν τῷ πνεύματι μικροσκοπικῶν τινῶν βιομηχάνων,
ἐπιθυμούντων νὰ μιμηθῶσι τὴν κολοσσαίαν ἐπιχεί-
ρησίν τῶν ἀδεβέστων τοῦ Τέλ, ἐδημιούργησεν εὔτελε-
στάτας μετοχάς, διὰ δύο ἀδύνατον ἥτο νὰ κατα-
στραφῶσιν ἐμπορικαὶ ἀτομικότητες σπουδαιότεραι
τῶν βιομηχάνων ἐκείνων, τῶν δόποιων ἀλλώς τε ἡ
πτώχευσίς ἥτο σχεδόν κεκηρυγμένη, εἰσέτι πρὸ
τῆς ὀριστικῆς τῶν μετοχῶν ἐκδόσεως μάτην τέλος
ἀνέφερον διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Σενάκ διὰ τῆς βίας
σχεδὸν ἀπήτηδαν οἱ πρῶτοι ιδρυται, διὰ τοῦ πομῆ-

σωσι διὰ τοῦ προκήρυξιν αὐτῶν, τὴν τιμὴν
δὲ ταύτην ἀπέτισεν είτα ἐκεῖνος διὰ τοῦ οὐχὶ εὐκα-
ταφρονήτου ποσοῦ τῶν ἐκατοντακισχιλίων φράγκων.

— Ἐπὶ τέλους, προσέθετον οἱ ὑπερασπισταὶ τοῦ
Ἀλβέρτου, οἱ τίτλοι τί ἀπέγειναν; μῆπως αὐτὸς οὐ-
τος ὁ Καδαρού δὲν ἴγρασε πολλούς εὐθυνότατα, ἐν
ῷ πρὶν οὐδὲ ἔνα κανὸν είχεν εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν του;

Πρεδόεντα ἔπι, λόγοι ἀνεμώλιοι! ή «δίκη τῆς
ἀδεβέστου», ὡς ἀπεκαλεῖτο ἐν ἀμφοτέραις ταῖς ὅχθαις
τοῦ Ροδανοῦ, διέφλεγε τὰ πνεύματα πάντα, ὡςεὶ ἦτο
συζήτησις κοινωνικὴ τὴν Γαλλίαν ὅλην ἐνδια-
φέρουσα. Ο «Δρυστόμος» δέστις πρὸ παντὸς ἐπεθύ-
μει ν' ἀπολαύσῃ τι ἀντὶ τῶν χρημάτων αὐτοῦ κα-
τώρθουσε ὡς τοῦ καστόν δικόγραφον τὰ στέλλαται εἰς
διπλοῦν εἰς τὴν ἐπανλίν, ὅπόθεν ὅμως ὁ Ἀλβέρτος
ἐλάμψανεν αὐτὰ ἐν Παρισίοις, οὕτω δὲ πρὸ τοῦ γε-
γάλου καὶ περικόψου τοῦ μεγάρου πυλῶνος συγκό-
τατα ἔβλεπε τὶς τὸν κλητῆρα Κορβασιέρ, δέστις, εἰς
ἔνδειξιν τιμῆς πρὸ τὸ εὐγενὲς τοῦ οἰκου, διὸ ἐπεσκέ-
πτετο, ἀπέβαλλε πάντοτε τὸν μανδύαν μόλις φθάνων
πρὸ αὐτοῦ.

Καθ' ἥν ημέραν τὸ δικαστήριον τῆς πρωτευούσης
ἐκήρυξεν ἑαυτὸν ἀργύρῳ οἶκον ἐκδικάσῃ τὴν ὑπόθε-
σιν, ὁ Καδαρού οὐδέδωσε πλέον ἐδίστασε βεβαιῶν ὅτι
οἱ Σενάκ ὄμολόγησαν τὴν ἥτταν αὐτῶν, καὶ διὰ τοῦ
ἀρχαιόφιλοι ἐρασταὶ τῶν παλαιῶν τιμαριωτικῶν πύργων,
θὰ ἐλάμψανεν μετ' οὐ πολὺ τὴν εὐκαιρίαν τῆς κατα-
κτήσεως τοιούτου τινὸς ἐπὶ εὐτελεῖ τιμῆς. Ή δὲ Βα-
σιλικὴ ἀνήσπισε διαβεβαιώσασα ἑαυτὴν γηθοσύνας
ὅτι ὁ πατὴρ σύν αὐτῇ μετ' οὐ πολὺ θὰ ἔξεπλήρουσε
τέλος τὸν δρόκον του, εἰσερχόμενος εἰς τὸν πύργον
εἰτε διὰ τῆς θύρας, ή διὰ τοῦ φῆγματος, διόρο θὰ
προσέξει εἰς τὸν τοίχον ἐν τῷ δικαιώματι αὐτοῦ
ὡς κυρίου.

Ἐν τῷ ὄμιλῳ τῶν ὑπερασπιστῶν τοῦ Ἀλβέρτου,
ὅς τις, ὡς μαντεύει διὰ τοῦ πατέρος, δὲν πυξάνετο ὁ-
σημέραι, ή ἐκπληξίς ἐφθασεν εἰς τὸ ἄωτον. Άλλὰ
δυσχερές ἔργον θὰ ἐπεχειροῦμεν ἄν περιεργάφουμεν
τὸν ἀπελπισμὸν τοῦ δυστυχοῦς Φορτουνάτου, δέστις,
ώς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτοῦ, ἡναγκάζετο νὰ περι-
στείλῃ ἐντὸς τῶν πεζοτάτων αὐτοῦ ὅριων τὸ δικα-
στικὸν ἐπεισόδιον. Άλλ' ἐτι μᾶλλον κατέθλιβεν αὐ-
τὸν ἡ σκέψις διὰ τὸ θηρεός του, κατέθλιβεν αὐτὸν
ἐπίσης διὰ τοῦ πατέρος, καὶ πάντων ὅσοι προηγουμένως ἐθε-
ρούσαν τὸ ὄνομα του, τὸ μισπότον, τὸ ἀπεκχές ὄνομα.
Μικροῦ δεῖν ὁ νοῦς του, ἐπίσης πάσχων ὡς καὶ ἡ
καρδιά, ὑπέκυπτεν εἰς τὴν ἀνίσιον πάλην κατ' αὐ-
τῆς. Τὰ πάντα συνώμυνον, πρὸς καταδρομήν! οἱ
ημέραι γοργῶς ἐπέτων, Καίτοι δ' ἀπὸ πολλοῦ ἐληξεν
ἡ ἐποχὴ τῆς ἐν τῷ πρωτευούσῃ διαμονῆς τῆς ἀριστο-
κρατίας, οὐδέποτε ὅμως ἐγίνετο λόγος περὶ ἐπανόδου
τῆς κομήσσης εἰς τὴν ἐπανλίν ἐπανόδου, ἡν
ἐπὶ μηνας δλους μακρούς ως αἰώνας ως τὴν ὑπερτά-
την εὐδαιμονίαν ἀνέμενεν. Οἶμοι! θὰ ἐπάνησχετο
ἄρα ποτέ . . .

Δικαιολογῶν τὰς συνεχεῖς ἀποσυνίας ἀπὸ τοῦ δικη-
γορικοῦ γραφείου του, διεκήρυξεν διὰ τὸ ἀσθενεῖ,
τοῦθ' ὅπερ δὲν ἥτο ψεῦδος, καθ' διὰ ὁσημέραι ἐξη-
θένουσαν οἱ δυνάμεις αὐτοῦ, οἱ δὲ σώφρονες, βλέπον-
τες αὐτὸν περιφερόμενον ὑπὸ τὰς καλλισκίους πλα-

τάνους τῆς πλατείας κατὰ τὴν ἐσπέραν, ἐψιθύριζον πρὸς ἀλλήλους τὰ ἔξης:

— Νὰ σᾶς εἰπῶ! δὲν ἔχει καλὸν δρόμον . . . οὐξεύρετε ὅτι ἡ νοστιμοαδελφὴ του, θὰ κληρονομήσῃ καὶ τὸ ιδικόν του μερίδιον, καὶ θὰ γείνῃ τότε ἡ πλουσιωτέρα κληρονόμος τῆς ἐπαρχίας; ἄν, ἐννοεῖται, κερδίσουν τὴν δίκην αὐτοὶ! . . .

Ἐν τῷ μεταξὺ δημαρχικαὶ ἐκλογαὶ ἔλαβον χώραν ἐν τῇ κοινότητι τοῦ Σενάκ. Ἀπὸ ἑτῶν πῦρ ὁ κόμης πανθομολογουμένως καὶ ἀναντιρρήτως κατεῖχε δικαιώματα ἐπὶ τοῦ καταλόγου τῶν συμβούλων, πρὸς τοῦτο δὲ οὐδὲ νὰ καταθέσῃ κάν τὸν ὑποψιφιότητα αὐτοῦ θὰ ἱναγκάζετο. Ἄλλα πῦρ ἀπεγγίθη, ὃ δὲ γενικὸς οὗτος καταψηφισμός, προσδλαμβάνων ἐνεκα τῶν περιστάσεων, τὸν ἀπεχθῆ χαρακτῆρα ἐκγαταλεῖψεως ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, διῆγετεν ἐν αὐτῷ σφοδροτάτην ὁργὴν.

Τὸ πρῶτον πῦρ ἀφ' ὅτου ἐγγύρισε τὸν Ἀλβέρτον· Ηθρεσία ἱναγκάσθη ἐν θείαι νὰ ἐπιτιμήσῃ αὐτὸν καὶ νὰ φιλονεικήσῃ πρὸς αὐτὸν εἰς μάτιν. Ἐν τῇ πρώτῃ ἔξαψῃ τῆς ὁργῆς του ἐκεῖνος ἐπιλεγράφησε πικράς διαταγάς, πῦτοι τὴν κλεῖσιν τοῦ νοδοκομείου, τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ σχολείου καὶ τὴν παρακλωνύσιν τῆς εἰς τὸν περιβολὸν εἰσόδου εἰς τοὺς χωρικούς. Τὴν ἐκδικητικὴν ταύτην ἐκρηξιν τοῦ κόλου οὐδὲν πῦρνηθεὶς ν' ἀναχαιτίσῃ, οὐτε αἱ ἐνστάσεις τῆς προσφιλοῦς συζύγου, οὐτε η ἔκκλησις αὐτῆς πρὸς τὰ θερμά δάκρυά της.

— *Ἄς ζητάσωσιν ἀπὸ τὸν Καδαρού τὴν ἐκπαιδευσιν τῶν τέκνων των, τὴν περιποίησιν τῶν ἀσθενῶν των καὶ τὴν δροσερὰν σκιάν ὅταν παίζωσι τὴν ὀφαῖσθαν των! ἀνέκραζε.

Οὐδὲ κατὰ κεραίαν δὲ μετέβαλε τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ ηκισθα φιλοσοφικῶς διατιθέμενος ὑπὸ τῆς μακρᾶς δοκιμασίας, ἢν τὰ νεῦρά του ὑφίσταντο.

Μετ' οὐ πολὺ, ως συμπλήρωσιν τῆς ἀπογονεύσεως του, ὁ κόμης ἔμαθεν ὅτι ὁ γέρων Καδαρού ἐψηφίσθη δῆμαρχος τοῦ Σενάκ. Ὁθεν ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας καὶ ἔνεκα δὲλων τούτων τῶν ἀλληλενδέτων αἰτίων τὸ νεαρὸν ζεῦγος, οὐδέλως ἔχον κατὰ νοῦν τὴν εἰς τὰς γαίας αὐτοῦ ἐκδρομὴν, ἐτράπη μελαγχολικῶς, προφασιζόμενον λόγους ὑγείας, πρὸς τὸν Αἰγουνέλ, παρὰ τὸν λίμνην τῆς Γενεύης, ὅπως διαμείνῃ ἐκεῖ μέχρι τῶν πρῶτων φθινοπωρινῶν ὄμικλῶν, πῦτοι μέχρι τῆς ἐποχῆς τῆς ἀναψηλαφήσεως τῆς δικῆς, πῆτις θὰ εἰσῆρχετο τότε εἰς σοβαρώτερον στάδιον. Ἄλλα τὸ μελαγχολία δὲν διηγεῖται ἐπὶ μακρόν. Ἐν τῷ πῆρέμψει καὶ γραφικῷ ἐκείνῳ ἀσύλῳ, ὥπερ τοσαῦτα φυσικά κάλλαν ἐκόσμουν, ἡ Ηθρεσία ταχέως ἀνεῦρεν ἐν τῷ πεφιλμένην ψυχῆ τοῦ συζύγου αὐτῆς τὰς τρυφερωτάτας ἐκτίνεις τῆς στοργῆς, ἀς ἀλλοτε εὔγιστεν, ἀλλὰ πλήρεις πῦρ πυρετώδους τινὸς ἐνθουσιασμοῦ, δῆτις ταῖς προσέδιδεν ἀγνωστον τέως ισχὺν καὶ γόντρον.

Τρεῖς ἑβδομάδας διέτριψαν ἐκεῖ μόνοι μετ' ἀλλήλων, μηδέλως ἐξερχόμενοι, μηδένα βλέποντες. Ἐάν δ' ἀλιθεύῃ ὅτι τὸ ζωρὸν πάθος ἐν τῷ συζυγικῷ ἔρωτι πραγματοῖ τὸ ἀνέφικτον σναρ τῆς ιδεώδους εὐδαιμονίας, αἱ ὀλίγαι αὐται ήμέραι ὑπῆρχαν αἱ γλυκύταται καὶ εὐδαιμονέσταται ὀλοκλήρου αὐτῶν τῆς ζωῆς. Ἄλλ' ἐπιστολὴ τις παρὰ τῆς Ἔρμας, πῆτις

ἔμενεν ἔτι νωχελῶς ἐν Παρισίοις, στερεουμένη τῆς ἀναγκαίας δραστηριότητος ὅπως τραπῆ πρὸς εὐαρεστοτέραν διαμονήν, ἀπροσδοκήτως φθάσασα, κατετάραξε προώρως τὴν γαλήνην τοῦ ἀσύλου αὐτῶν, ὅπερ ἐνόμιζον κεκρυμμένον ἀπὸ πάντων. "Ηδη δὲν προύκειτο πλέον περὶ μουσικῆς! η ἐπικίνδυνος Σειρὴν τῷ ἔγραφε. . .

«Ἐξαδελφέ μου, θὰ εἴπητε ἵσως ως η χήρα δὲ Καστελλούκ, ὅτι εἶμαι γυνὴ πολυμηχανος, ἀλλ' ηκισθα ἐνδιαφέρομαι περὶ τῆς γνώμης ὑμῶν, ἀρκεῖ μόνον νὰ λάβητε ὑπὲρ δψει τὴν σωτικήν συμβούλην μου. Ἡξεύρετε σεῖς, τρυγόνες φωλαζουσαι εἰς ἐπαυλιν, ης ἀγνοῶ σχεδὸν τὸ ὄνομα, εἰς μυστηριώδην καλιάν, ἐν τῇ ὅποιᾳ ἐρωτοτρύζετε τόσον ψηλοδιψώδης, ώστε μέχρις ἐδῶ ἀκούεσθε, εἰξεύρετε, λέγω, ποιαν ἔχετε γείτονα; ἔχετε γείτονα τὴν ώραίαν κ. δὲ Σανδολέν! Καὶ γνωρίζετε τίς είναι η κ. δὲ Σανδολέν; η, Θεέ μου! είναι, είναι. . . πλειστα ὅσα ἐν ἐνὶ προσώπῳ!»

»Ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἀλλού είναι φίλη, προσφιλεστάτη φίλη τοῦ μεγάλου Βεριζάλ τοῦ οικονομολόγου. Ο Βεριζάλ οὗτος συνηγόρει κατὰ τὸ παρελθόν ἐτος ἐν διαδικασίᾳ τινὶ παρομοίᾳ πρὸς τὴν ὑμετέραν, ἀλλά,—πολλῷ πττον διαυγεῖ, ἐκ τῆς ὅποιας ὅμως κατώρθωσε νὰ ἐξέλθῃ λευκὸς καὶ ἀσπιλος ως η χιών, ὑτέρο ποτε εὐθὺν καὶ γαῦρον ἀνατείνων τὸ μέτωπον.

«Βεβαίως θὰ προύτιμων ν' ἀποθάνω μᾶλλον η νὰ παρενείρω ἐν τῇ ἐπιστολῇ μου φράσιν ἀντιβαίνουσαν πρὸς τὴν ἀγνοτάτην δικαιοσύνην τὴν ἐπικρατοῦσαν ἐν τῇ πατριδὶ ὑμῶν, πῆτις ὑπῆρχεν ἐπὶ τινα χρόνον καὶ ιδικὴ μου πατοῖς· ἀλλ' ὅμως θὰ εἴπω ὅτι ὁ πρόεδρος Μοντουσέ, αὐτὸς οὗτος, δῆτις θὰ δικάσῃ καὶ σάς, ἐγένετο κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς δίκης τοῦ Βεριζάλ πιστότατος φίλος καὶ ξένος τῆς οἰκογενείας Σανδολέν. Ἐκτοτε ἔμεινεν ἀναπόσπαστος ἀπὸ τοῦ οἴκου ταύτης, ἀλλὰ μετὰ τῆς δεούσης ἐπιψυλάξεως, τὸ διαβεβαιῶ. Ἄλλως τε, η Μαγδαληνή, η οἰκοδέποινα, είναι ἄγγελος, ως φαίνεται καὶ ἐκ τῆς μορφῆς της.

»Καὶ πῦρ ἐνοίσατε, δὲν ἔχει οὕτω; προσπαθήσατε ἀμφότεροι νὰ φανῆτε ἀρεστοὶ πρὸς τοὺς Σανδολέν. Εἶμαι βεβαίη ὅτι θὰ ἔχωμεν παραπρόνεις καὶ ἀντιστάσεις, διαβλέπω μάλιστα ἐντεῦθεν τοὺς μορφαδημούς τῆς εξαδελφῆς μου· ἀλλ' ἐπὶ τέλους, τῇ ἀπαντῷ ὅτι δύναται νὰ θέσῃ καὶ αὐτὴ τὴν ἄκρων τοῦ δακτύλου ἐκεῖ ὅπου η δούκισσα δὲ Λωταρέ βυθίζει δύον αὐτῆς τὸν ώραίον βγαλίονα. Ἀφ' ἐτέρου δὲ ἐνθυμεῖσθε, πιστεύω, τὸν μεγιστᾶν Ἀλσέστη, πρὸς τὸν ψυλον προσδομοιάζετε ἐνίστε, καὶ δῆτις ἀπώλεσε τὴν δίκην του, καίτοι δὲν ὑφίστατο ἔτι η Δημοκρατία, μόνον διότι προσηνέχθη ἀγρεώχως πρὸς τοὺς Σανδολέν τῆς ἐποχῆς Λουδοβίκου τοῦ ΙΣΤ'.

»Λοιπόν, διαπατὲ φίλε, ἀκολουθήσατε τὴν συμβουλὴν μου, καὶ ἐπιδαψιλεύσατε κόκκους τινὰς ἐρωτοτροπίας,—διπλωματικῆς ἐννοϊ, — πρὸς τὴν ώραίαν γείτονά σας, πῆτις, κολακευομένην, θὰ σᾶς ἀνταμείψῃ δεύντως. Διὰ τίνος τρόπου ἡρά γε; . . . ίδοι! φαίνεται τὸ Έβιάν ἀπὸ τῶν παραθύρων τῆς ώραίας Μαγδαληνῆς, ὃ δὲ Μοντουσέ, ὃ ὅποιος κατοικεῖ εἰς Έβιάν, ἐπὶ τῆς ἀντίπεραν ὅχθης τῆς λίμνης, θὰ ἐπισκέπτηται τὴν ἐλβετικὴν ὅχθην, δύσκαις δὲν θὰ ἐπισκέπτηται ἐκεῖνον τῆς ἐλβετικῆς ὅχθης η κάτοικος...

»Ἐγγοεῖτε τώρα ;

Θὰ μοὶ παρουσιάσπετε ἵσως ὡς ἐνστασίν τὸν ὑθικὸν καλῶς, ἀλλὰ τούναντίον, Ἀλβέρτε μου, εἶναι καλόν, δίκαιον καὶ ὅσιον τὸ νὰ παράσχωμεν εἰς τὸν ἄγαθὸν Μαγδαληνὴν εὐκαριότην ὥπως πομπεύσῃ τὸν θριαμβὸν τῆς ἀθωότητός σας, καθ' ὃν τρόπον ἀλλοτε ὅππιλλαξε τῆς δικαίας τιμωρίας τὸν ἐνοχὸν Βεριζάλ!

Μήπως οἱ πρόγονοι ἡμῶν δὲν ἐλάμβανον τὸν Σταυρὸν ἀνὰ χεῖρας, καθ' ἣν στιγμὴν κατέφερον βαρείας πληγᾶς καὶ ἐνθύιζον τὸ ξιφός εἰς τὰ αἷματα; Θάρρος! Ή ἀλήθεια εἶναι ὑπὲρ τοῦ δικαίου, κανὸν ἔτι τοῦτο εἶναι μυδαμινόν !

Ἡ ἐπιστολὴν αὕτη προύξενησεν εἰς τὸν νεαρὸν ἄνδρα ἐντύπωσιν ἀνεξάρτητον δλῶς τῶν περὶ τῆς δίκης συζητήσεων, ἢ δὲ γράψασα αὐτὴν τῷ ἐφάνη πκιστὰ περίγους κατὰ ταῦτην τὴν στιγμὴν. Σημειώτεον δὲ δτι, ἐπειδὴ ἐκομισθεὶς καθ' ἣν ὥστας ἡ Θηρεσία ἐνποχολεῖτο περὶ τὸν κόμμωσιν της, ὁ κόμης ἐνόμισεν δτι αὕτη πγνόει τὴν παραλαβὴν αὐτῆς.

Περατώσας τὴν ἀνάγνωσιν, διετέλεσεν ἐπὶ τίνας στιγμὰς ρεμβάζων ἀπέναντι τοῦ γράμματος. Ἀναντιρρήτως κατὰ τὴν σύνεσιν τοῦ αἰδῶνος ἢ συμβουλὴν τῆς γραψάσης ἥτο χρυσῷ ἀλλ' ἡ Θηρεσία, ἡς ἢ σύνεσις προήρχετο ὑψόθεν τί ἄρα θὰ ἔλεγε; Τι θὰ ἐσκεπτεῖτο περὶ τοῦ συζύγου αὐτῆς ἐὰν οὗτος ὑπακούων, ἐξελέτει δυντας τὴν προστασίαν τῆς γυναικὸς ἐκείνης, προστασίαν τόσῳ ἐπισφαλῆ; Δὲν θὰ περιέπιπτε διερευνῶσα κάλλιον τὸ πρᾶγμα εἰς ἀλγεινὴν καὶ ἀπευκταίαν ἔκπληξιν.

Ἐπειδὴ δ' ἥτο ἐφαστὴς μᾶλλον ἢ φιλόσοφος, ὁ Ἀλβέρτος ἀπεφάσισεν ἐν τέλει κατὰ τὰς ἐπινεύσεις τῆς στοργῆς αὐτοῦ μᾶλλον ἢ τῆς τρισθεως.

Ὦς ἀλλοτε ἀπεφάσισε νὰ μείνῃ ἐν Αἰγύπτῳ παραβλέπων τὴν ἀπώλειαν τῆς τότε ἑξελισθουμένης πρώτης δίκης του, οὔτως ἥδη ἐφοκιάσεν δανταζόμενός τὸν ἐν ταῖς παρούσας πδείαις ἡμέραις διατάραξιν τῆς γαλλίνης αὐτοῦ. Δὲν ἔμελλε νὰ βραδύνῃ βεβαίως ἡ στιγμὴ καθ' ἣν ἔκδων ἡ ἀέκων θ' ἀνελάμβανε τὰς ὑποθέσεις αὐτοῦ, καθ' ἣν θὰ μχουν καὶ πάλιν εἰς τὸν ἀκονὸν του αἱ ἀπεκθεῖς λέξεις «ἀγωγὴ» καὶ «δίκη», αἱ πληροῦσσαι τὴν τετρασέλιδον τῆς χήρας ἐπιστολὴν. Ἀλλ' ἥδη ἀμφότεροι τοσοῦτον εύδαιμονες ἐν τῷ ἐπιγειῷ ἐκείνῳ Παραδείσῳ! πῶς ἥδη ὅτε δλαι αἱ δακέθυμοι μέριμναι ὕπνωττον ἐν τῇ νάρκῃ τῆς ληθῆς, ν' ἀφυπνίσῃ αὐτὰς πρὸ τῆς θλιβερᾶς στιγμῆς τῆς ἐκ τοῦ τερπνοῦ ἀσύλου ἀναχωρήσεως;

Ἐπωθελούμενος τὸν μόνον στιγμὴν τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἢ σύζυγός του κατέλειπεν αὐτὸν μόνον, ὁ Ἀλβέρτος ἔγραψε πρὸς τὴν μαρκοποίαν εὐχαριστίας διὰ τὸ διαφέρον δπερ ἐδίκινυε. Προσέτι δ' ἐν τῇ ἐπιστολῇ, μηδόλως καταπολεμῶν τὸν ἰδέαν αὐτῆς δι' ἐπιχειρημάτων καὶ ἐπεξιγνώσεων ἐμπιστευτικῶν, ἃς θὰ ἐργοτοκινδύνευε διακυβεύων εἰς ταχυδρομικὰ κιβώτια, τῇ ἐδήλου ὅτι οὐδεμίαν ἔβλεπεν ἀνάγκην εἴτε καὶ εὐκαιρίαν ὥπως προσοικειώθῃ τῇ κ. Σαδολέν, ὅτι δὲ ἀφ' ἐτέρους ἢ προσοικείωσις αὐτη, τῆς ὥποιας τὰ αἰτία οὐδεμία προσποίησις θὰ ἴσχεν ἵν' ἀποκρύψῃ, θὰ ἐπέδρα βεβαίως ἐπ' ὅμφοτέρων τῶν μερῶν κατὰ τρόπον οὐχὶ εὐκταῖον, καὶ ἵσως μάλιστα ἀντικρὺς ἀντιβαίγοντα πρὸς τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπόν.

Μετὰ τὸν ἀποστολὴν τοῦ γράμματος ὁ νεαρὸς ἀνὴρ ἔδειπε πρὸς δυνάντων τῆς συζύγου του, ἵν εἶρε καθημένην ὑπὸ τὴν σκιὰν εὐφύλλου ζυγίας καὶ προσποιούμενην δτι ἀναγινώσκει ἐν ἐφημερίδι τῆς ὥποιας οὐδὲ τὸν τίτλον ἵσως νὰ εἴπῃ θὰ ἴδούνατο. Διότι, φεῦ! ἀκουσίως δλῶς ἐαυτῆς,—μάρτυς ὁ Θεός,—εἰχεν ἰδεῖ τὸν πλατὺν φάκελλον ἐφ' οὐ π διγκώδης διπλωματικὴ γραφή, καὶ ἐξ ἀπόπτου θεωρουμένην, εὐκόλως ἀνεγνωρίζετο. Ἀλλως τε, ὁ εὔμειδης καὶ χρυσόπτερος Ἐρως, ὁ εύπιστος θεός, ἀντικαθίστησεν ἔστιν ὅτε τὸν τὰ δηματα αὐτοῦ περικαλύπτουσαν ἀνθεμόχρουν ταινιαν διὰ ζεύγους διόπτρων δξειδιῶν.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Θηρεσία ἐξήσκει τὸν δυσχερῆ ἀγῶνα τῆς ψυχῆς ἐντάσσεως εἰς ἣν πολλαὶ γυναικες γενναίως ὑποβάλλονται, ὅσακις πρόσκειται περὶ τοῦ ζωτικωτάτου καὶ τὸ κέντρον οὔτως εἰπεῖν τοῦ βίου αὐτῶν ἀποτελοῦντος αἰσθήματος, εἴτε ἔρως εἶναι τοῦτο, ἢ μητρικὴ στοργὴ, εἴτε φιλοδοξία, εἴτε φιλαργυρία ἢ λάθρος καὶ πυρώδης δρυμὴ ἐκδικήσεως. Μία καὶ μόνη βασανιστικὴ σκέψις ὡς βαθύζοφον φάσμα ὠρθοῦτο ἥδη πρὸ τοῦ τεθαμβωμένου καὶ πρὸς πᾶσαν κρίσιν ἢ ἐξέλεγχιν ἀνικάνου πνεύματος αὐτῆς:

— Ἡρά γε θὰ μοὶ ἀποκρύψῃ ὅ τι τῷ γράφει ἢ ηγνὴ αὐτή;

— ! πόσον, πόσον ἡ θλιβερὰ ἰδέα δτι ἢ ὑπόγοια αὐτῆς δυνατὸν νὰ ἡ δικαία καθίστα αὐτὴν δυστυχῆ, κακοδαιμόνα δσον ἐν δύδεμιῃ ἀλλὴ τῆς νεαρᾶς ζωῆς της στιγμῆ! Μετεμελεῖτο ἥδη διὰ τὸν πατέρα της, καὶ ἐπεζήτει ὡς κάριν παρὰ τοῦ οὐρανοῦ ἐν τῷ πικοῇ ταύτη ὥρᾳ αἰφνιδιαν ἀπόψυξιν τοῦ φιλογεροῦ αὐτῆς ἔρωτος! Πλὴν, ἀλλοίμονον! . . . δτε εἶδεν αὐτὸν ὑπὸ τὴν εύδενδρον σκιάδα μειδιῶντα μετ' ἀπαστραπτόντων ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ Φοίβου βλεμμάτων, κατενόιδεν ἢ τάλαινα δτι τὴν στιγμὴν ταύτην τὸν ἐλάτερεν ἢ ψυχὴν της ὑπέρ ποτε ἀλλοτε! Ἐκεῖνος προσεγγίσας, ἐγονυπέτησεν ἐπὶ τοῦ χλωρεοῦ ἐδάφους καὶ κατεφίλησε τὴν μαργαρόδελευκον αὐτῆς κεῖσα καὶ τὸν ἀφωδὸν καρπόν, δπου ἀνυψώμενην ἡ βραχεῖα κειρίς, κατεδείκνυε γλαυχρὸν σύμπλεγμα ροδοκυάνων φιλεῶν. Τὰ βλέφαρά της ἐκλεισθεῖσαν ἐνδόνως καὶ τὸ δῶμα ἐρρίγησεν τὰ κείλη της ἀνεῳχθεῖσαν αὐτομάτως, ἀλλὰ κατίσχυσεν ἐαυτῆς ἢ γενναία καρδία καὶ ἔμειγεν ἄφωνος. Ἐγεινεν ἄφωνος διανοούμενον δτι ἐκεῖνος ὅφειλε νὰ λαλήσῃ πρῶτος, ἐξαιτούμενος συγγνώμην καὶ λέγων περιδεῶς :

— Συγχώροσόν μοι! Ε κ ε ί ν η μοὶ ἔγραψεν, ἰδού, ἰδού ἢ ἐπιστολὴν της! Πλὴν τὸ θηρίον, τὸ πεφιλημένον θηρίον, οὐδὲν ἔλεγε κλέπτον τὰς θωπείας ὃν δὲν ἥτο ἄξιον, καταφίλοιν τὰ τρέμοντα βλέφαρά της καὶ τὰ κείλη δπου ὑπέφρισε στόνος θλιψεως, δν, ὡ αἰσχύνη! ἐξελάμβανεν ὡς ἄφωνον δυολογίαν συγκινήσεως τρυφερᾶς! Ω! ἀληθῶς ἐπασχεν ἀφέρετα μαρτύρια ἢ δυστυχῆς!

Προσεπάθησε τότε νὰ σύγριψε τὸν ἐπιτηδείως τὸν ἐνοχὸν εἰς ἀτραποὺς ἐξομολογήσεων, καὶ στενάζουσα τῷ εἰπειδιώτερον πρῶτος, ἐξαιτούμενος συγγνώμην δτι ἐκεῖνος φωνῆς :

— Αγαπητέ! ἔάν ποτε ηπάτας τὸν ταλαιπωρον

γυναικα, πτις τὰ πάντα εἰς σὲ ἐθύμιασεν, ἔσο βέβαιος ὅτι θ' ἀπέθνησκεν αὐτοστιγμεῖ.

Ἡ φράσις αὕτη πτο σχεδὸν εἰπεῖν κωμική, οὐδαμοῦ ἑφαρμοζούμενη, διότι ἀληθῶς ὁ Ἀλβέρτος πρὸς πᾶν ἄλλο ώμοιαζεν ἡ πρὸς σύζυγον διανοούμενον ν' ἀπατήσῃ τὴν γυναικα αὐτοῦ. Μετ' ἐλαφροῦ δὲ γέλωτος ἀσπαζόμενος τὴν Θρησίαν ἐπὶ τοῦ μετώπου, ὡς θωπεύει τις παιδίον λαλοῦν μεγαλοφύνως ἐν τῷ μέσῳ νυκτερινοῦ ὄντερον τῇ εἶπεν :

— "Ακουσον! ἐπιθυμῶ ν' ἀποθάνης καθ' ἓν πυέρων θὰ σὲ ἀπατήσω!

— "Οποίος λόγος! ἀνέκραξεν ἑκείνη δεικνύουσα αὐτῷ καλαμίνην ἔδραν πλησίον αὐτῆς· νομίζεις λοιπὸν ὅτι εἰς μόνος τρόπος ἀπάτης ὑπάρχει; ὦχι, ὑπάρχουσι μυρίοι διὰ ψυχᾶς ὡς ἥμερος. Ὁ χωρικὸς νομίζει ὅτι τὸ ὠρολόγιόν του βαίνει ὁρῶς, ἔστω καν ὑπολείποται κατὰ μίαν ὥραν τῆς ἡλιακῆς πορείας· ἀλλ' ὁ πολύπειρος ναυτικός, ὅστις πολλῶν ἀνθρώπων εἶδε πόλεις καὶ ἔγγνωσιν ἥπιν, ἔκαν κατὰ δύο μόνον δευτερόλεπτα τὸν ἀπατήσῃ τὸ ὠρολόγιόν του, ἀποφαίνεται ὅτι τῷ ἔκλεψε τὸ ἀντίτιμόν του ὁ ὠρολογοποιός. Δὲν ἔχει οὔτω!

Ὁ Ἀλβέρτος ἀπὸ πολλοῦ εἶχε λησμονήσει τὴν ἀρτι ληφθεῖσαν ἐπιστολὴν πτις ἐναπέκειτο ἐν τῷ κόλπῳ αὐτοῦ, δὲν ἥδυνατο δὲ νὰ μαντεύῃ ὅτι τὸ ὄξυν οὗτης τῆς σύζυγου του, οὓς γυναικὸς ἐρωτολόπιου, διηκούσεν ἀμυδρῶς τὸν ἐλαφρὸν τοῦ κάρτου τριγμὸν· καθ' ἓν στιγμὴν ἑκείνος ἔθλιβεν αὐτὴν στοργικῶς ἐν τῇ ἀγκάλῃ. Ὅθεν ἀπέντησεν ἄνευ οὐδὲ τῆς ἐλαχίστης τάσεως πρὸς προδοτικὴν ὑποκρισίαν.

— Δόξα τῷ Θεῷ ὁ καιρὸς τῶν ταξειδίων μας παρῆλθε· τι πρὸς ἥμας τὰ ὠρολόγια καὶ τὰ χρονόμετρα; μήπως δὲν πετῶσι πολὺ ταχέως αἱ στιγμαὶ καὶ αἱ ὥραι κατὰ τὰς ὁποίας εὐρισκόμεθα εὐδαίμονες ἀγήκοντες εἰς ἀλλήλους, ἕδω εἰς τὴν προνομούσχον ταύτην γωνίαν τῆς γῆς; Ἄγαπτο μου ἄς προσπαθήσωμεν νὰ ζῶμεν εύτυχεις χωρίς νὰ ἔχετάξωμεν λεπτομερῶς τὰ ἀδυτα τῆς ψυχῆς μας!

Οἱ ἔξι ιδίας πειρας γνῶσται τῶν τοιούτων φαντάζονται βρδίως πᾶς διῆλθε τὴν ἥμέραν ἑκείνην νὰ δυστυχήσεις νεᾶνις. Ο σύρανδος διεγέλα σαπφειρόγλυκακος καὶ χρυσονεφήν, ἐκάστη δὲ πνοὴ τοῦ δροσεροῦ ζεφύρου ἐπλήρους τὰ στήθον μυστηριώδους καὶ μάγου τρυφῆς. Ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς ἔξωστρας ὅπου ἐκάθιτο παρά τὴν πλευρὰν ἑκείνου, ὃν ἥγάπα ἀναγινώσκοντος κάριν αὐτῆς μεγαλοφύνως, ὡς πάλαι ποτὲ ἐπὶ τοῦ πλοιού, διερευνῶν τὸν ἀποικίαν τῆς Λουξώρου, οἱ δινειρόπολοι ὄφθαλμοι της ἥδυναντο ν' ἀπολαύσωσιν ἐν τῶν μεγαλοπρεπεστάτων πανοραμάτων τῆς γῆς, εὐρέως πρὸς αὐτῶν ἔξειλισσόμενον· καὶ δῆμως κατ' αὐτὴν αἱ στιγμαὶ διέρρεον εἰκοσάκις βραδύτερον ἢ ἀλλοτε, ὅταν εὐρισκετο περιμεμοχλωμένη ἐν τῷ μοναστηρίῳ τῆς λεωφόρου Κλέβερ. "Ω! μεθ' ὅποιου ἄλιγους ἐπόθει ἥδη τὴν εἰρήνην τῶν μοναχῶν! ναί, διότι ἀπέναντι τῆς παρούσης ὁδυνηρᾶς ἀγωνίας εἰρήνην ἥτο ἀναμφισβώλως ἢ πάλαι ἓν ἡ πρὸς τὸν Θεόν ἀγάπην καὶ ὁ πρὸς τὸν ἀνθρώπον ἔρως πηγειραν ἐντὸς τῶν πολυταράχων στηθῶν της. Φεῦ! . . . ἥδη ὁ ἀνήρ ὁ τοσοῦτον ἀγαπηθεὶς εἶχε πλέον ὄρθιτκῶς ἀποφασίσει νὰ τῇ κρύψῃ τὴν ἐπιστολὴν [έκείνην, τὴν ἀπεξῆν ἐπιστολὴν, τὸ κατάρατον μυστήριον!]

Δυστυχὴς Θρησία! ἐλησμόνει ὅτι καὶ αὐτὴν εἶχεν ἀποκρύψει ἀπὸ τοῦ συζύγου τῆς μυστικὸν παρόμοιον, πτο τὸν τολμηρὸν ἐνέδραν τοῦ Φορτουνάτου Καδαρού, καὶ ὅτι γυναικες, αἵτινες οὐδέποτε καθ' ὅλην τὴν ζωὴν των εἶχον λησμονήσει μυστικὰ πολλῷ πτο τὸν ἄγνα, τῇ ἔριπτον τὸν πρῶτον λίθον ἀντικεῖται εἰρωνείας!

Ο Ἀλβέρτος παρατηρήσας ἐν τούτοις τὴν λύπην αὐτῆς, πρόσθη τὴν αἰτίαν. Ἐκείνη, νομίζουσα ὅτι κατορθοῖ νὰ προσδιδῷ εἰς τὸ βλέμμα καὶ τὴν φωνὴν τῆς τόνον χαρακτηριστικῆς ψυχρότητος ἀπίντησε τὰς συνήθεις ἐν τοιαύταις περιστάσεσι λέξεις :

— Δέν ἔχω τίποτε . . .

‘Αλλ’ οἱ σαπφειρομαράγδινοι ὄφθαλμοι της, ἀπειθεῖς πρὸς τὸν νοῦν, καὶ πρὸς τὴν καρδίαν τούταντιον ὑπίκοοι, πᾶν ἄλλο ἢ ὅ τι ἑκείνος τοῖς ἐπέτατεν ἔλεγον, μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἓν δὲξιος τῶν ποιῶν τοῦ Ἀδου πιστος σύζυγος εὑρεν ἔαυτὸν ἔξαιρην πρὸ τῶν ἡλιολαμπῶν τοῦ Παραδείσου πυλώνων.

‘Η υπερβολὴ τῆς καταπιεσεως εἰς ἓν νεαρά γυνὴ υπέβαλλεν ἔαυτὴν, ἡ σκληροτάτη, καίπερ ἐκ φανταστικῶν αἰτίων ὅρμωμένη βάσανος, ὁ θρῆνος ὁ ἐπὶ ὅρας ὀλοκλήρους διεξόδον ἐκρήξεως ἐπιζητῶν ἀλλ’ ἐπιμελῶς τούταντιον καταπνιγόμενος, κατεδάμασαν ἐπὶ τέλους τὰ νεῦρα. Καὶ αἰφνιδίως ἡ δυστυχὴς κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου τοῦ θαλάμου αὐτῆς λιπόθυμος, λευκοτέρα τῶν ἀρρών τριχάτων τῶν περιβαλλόντων τὸν θεσπέσιον αὐτῆς τράχηλον, ἀπευθύνουσα πρὸς τὸν ποθητὸν τῆς καρδίας της τρυφερὰν ἴκεσιαν διὰ δακρυόντος βλέμματος, σβεσθέντος αὐτοστιγμῇ ὑπὸ τοὺς ἔανθρωπούς κρουούντες τῷ μακρῷ βλεφαρίδων! Ἐκείνος, ἀπονενομένος ἐκ τρόμου, μικροῦ δεῖν ἐπιπτε παρ’ αὐτὴν ἐν ὅμοιᾳ καταστάσει. ‘Αλλ’ ἐκκλησίν ποιούμενος πρὸς δλην αὐτοῦ τὴν ἰσχὺν καὶ τὴν γενναιότητα, ἔξηπλωσεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς κλίνης ἐπιδαψίλευσών τρυφερωτάτας περιθάλψεις, καὶ καλῶν αὐτὴν ἐξ δνόματος διὰ φωνῆς τρυφερᾶς τεθλιμμένης πτις καὶ νεκρὸν ἐκ τοῦ τάφου νὰ ἔγειρῃ ὅταν ἥδυνατο. ‘Αλλ’ ἡ Θρησία ἔζη, κάρις τῷ Θεῷ! . . . ἔζη, καὶ πνοιζε τοὺς ὄφθαλμούς καὶ ἀνεγνωρίσε τὸν Ἀλβέρτον, περιέβαλε δὲ διὰ τῶν βραχίονων τὸν λαιμὸν αὐτοῦ μεθ' ὅρμης ἐμπαθοῦς, ὡσεὶ ἐπεθύμει νὰ τὸν ἀποπνίξῃ. Είτα ἐλένθη εἰς δάκρυα ἀπέναντι αὐτοῦ οἰμώζουσα καὶ ὀλολύζουσα ὡς τὸ δυστυχέστατον τῶν ἀνθρωπίνων πλασμάτων.

‘Ἐπὶ στιγμῆς ἐσίγησε πρὸς τὴν ὄφθαλμον ἐρώτησιν, ἥδη ἑκείνος τῇ ἀπέτεινε διὰ τοῦ βλέμματος· ἀλλὰ κατανικῶσα τέλος τὸ ἄλγος, ὑποτάσσουσα τὴν αἰσχύνην πτις ἐփθαττε τὰ ωχρά της χειλὸν εἰς τὴν φοίκην, τὴν ὄποιαν τῇ ἔνέπνεεν ἡ ιερόσυλος κωμῳδία, ἥδη ἐμελέτη νὰ παιξῃ μετ’ ὀλίγον δεχομένη καὶ ἀποδίδουσα ὑποκριτικούς ἀσπασμούς, ἐν φ τὴν καρδίαν αὐτῆς ἐπλήρους διληπτήρων αἰσθημά, ἐπαυσθε κλαίσουσα, καὶ σφίγγουσα ἔτι μᾶλλον τὸν σύζυγόν της, περιδεῖ ἔτι ἐπὶ τῇ ἀνεξηγήτῳ ἀπογοπτεύσει ἥδη ἐνείχεν ἡ νευρολογικὴ κρίσις, τῷ εἴπε μετὰ στεναγμοῦ·

— Σοὶ ἔγραψεν ἑκείνη! . . . διατί μοὶ τὸ κρύπτεις; . . .

‘Ο νεαρὸς ἀνὴρ δὲν ἐνόποτε κατ’ ἀρχὰς ἐπὶ τίνι λα-